

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **R. D.**
zastoupen Mgr. Tomášem Těšitelem, advokátem
se sídlem v Hradci Králové 12, tř. E. Beneše 1527

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2018, čj. OAM-313/ZA-ZA11-K09-2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Tomáši Těšiteli, advokátu se sídlem v Hradci Králové 12, tř. E. Beneše 1527, se přiznává odměna ve výši 10.200 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 3. 9. 2018 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobcem aktuálně tvrzené skutečnosti mu byly objektivně známy již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a měl možnost i povinnost uvést je za účelem jejich posouzení již tehdy, pokud je považoval za natolik závažné pro svůj důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále také jen „ČR“) správní orgán nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, že celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní a že žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR a se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Označil proto rozhodnutí za nezákonné. Nezákonnost tak spatřuje v tom, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci a porušil tak ustanovení § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Navrhl, proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. V doplnění žaloby žalobce namítl, že žalovaný pochybil především tím, že se odpovídajícím způsobem nevypořádal s obsahem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a skutečnostmi uvedenými při ústním pohovoru (již při první žádosti), zejména pak s tvrzeními žalobce o tom, že mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu aktuální neznalosti místních poměrů v důsledku dlouhodobého pobytu mimo území Ukrajiny, kterou opustil již v roce 2017. Rozhodnutí žalovaného tak může žalobce vystavit situaci, kdy bude v zemi původu zcela bez prostředků a nebude tak schopen postarat se ani o své základní potřeby, neboť nemá příbuzné, na které by se obrátil. Vzhledem k absenci reálně existujících rodinných a ekonomických možností žalobce v zemi původu tedy není ani osoba, na kterou by se mohl obrátit s žádostí o pomoc. Tuto situaci dle žalobce dokreslují jím popsané důvody vycestování spočívající mimo jiné v drsném napadení, které popsal, a celkově neuspokojivé sociální situaci. Tento soubor tíživých okolností, pak není žalovaným v napadeném rozhodnutí adekvátně zohledněn.
5. Dle názoru žalobce nepostupoval žalovaný ani zcela v souladu se smyslem zákona o azylu, a to zejména s § 14 zákona o azylu, pokud nebral v úvahu žalobcovy vazby v místě jeho pobytu na území České republiky, které si budoval po celou dobu svého pobytu. Významnou část tohoto období trávil prací, při které si vytvořil blízké vazby v zásadě až rodinného charakteru. Toto zázemí mu navíc poskytuje pocit bezpečnosti a situace v ČR je na rozdíl od Ukrajiny politicky a militárně klidná. Tyto skutečnosti mu nahrazují právě azylově relevantní aspekty života, které na Ukrajině postrádal a které vedly k jeho

odchodu. Důkazem těchto vazeb je podle žalobce i podpora jeho známých v záležitosti azylu, s těmito osobami tráví veškerý svůj soukromý sociální život. Je přitom důležité vnímat podmínky pro udělení azylové ochrany i v kontextu nikoliv absolutního a striktního výkladu zákona a po žadateli nepožadovat využití všech možností a pokusů o ochranu ze strany místních zodpovědných orgánů, zejména za situace, která vyplývá z přiložených podkladů. Je totiž jasné, že tyto neplní a ani nemohou plnit požadovanou funkci být v minimálním rozsahu a nedá se tak očekávat, že by pomohlo vznesení trestního oznámení na konkrétní politicky chráněné osoby u soudu.

6. Ke shromážděným podkladům v průběhu správního řízení, žalobce namítl, že se jedná o silně tendenční a neobjektivní podklady. Má za to, že informace obsažené v databance ČTK nejsou pro své obecné zaměření způsobilým podkladem pro posouzení žádosti žalobce z hlediska jím uváděných důvodů. Vzhledem k tomu, že Ministerstvo zahraničních věcí ČR je ústředním orgánem státní správy téhož státu jako žalovaný, nepovažuje žalobce informace, jejichž zdrojem je toto ministerstvo, za dostatečné pro posouzení své žádosti. Další podklady opatřené žalovaným pak žalobce považuje za tendenční a neobjektivní, a to zejména s ohledem na aktuální situaci na Ukrajině a zájmy subjektů, které tyto podklady zpracovaly, na ukrajinské otázce. Žalobce upozornil i na absenci zprávy Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky.
7. Žalobce se rovněž domnívá, že žalovaný pochybil, pokud se ve svém rozhodnutí řádně nevypořádal s otázkou životní situace lidí, kteří patří mezi politické odpůrce systému, mezi které by byl žalobce v případě návratu zařazen, a kteří nemají na Ukrajině možnost se před politickou mocí schovat, neboť tato je dokáže vystopovat kdekoli i za předpokladu, že ta či ona strana není zrovna aktuálně u moci. Žalobce v tomto směru dovozuje své zařazení do této skupiny lidí z pohovoru před žalovaným a ze zjevné nevraživosti místního obyvatelstva proti rusky mluvícím jedincům. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobcem uváděné důvody nejsou azylově relevantní, avšak vůbec se již nevyjadřuje k situaci dalších lidí v jemu obdobném postavení, jejichž potíže žalobce nastiňuje v kontextu získaných informací známých a z dalších dostupných zdrojů. V tomto kontextu pak žalobce zejména upozornil na ohrožení života uvedených osob v důsledku zoufalého nedostatku jakékoliv snahy postihovat původce těchto napadení a ohrožení základních lidských práv ze strany státní moci. On sám by se přitom v případě návratu do země svého původu ocitl ve stejné pozici. Tím, že žalovaný tuto otázku zcela ignoroval, bezpochyby pochybil.
8. Žalobce má za to, že důvody, které v průběhu řízení uvedl, dostatečně odůvodňují závěr o splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, a to přinejmenším ve formě humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, případně doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, ale i dalších ustanovení azylového zákona, které žalobce zmiňuje ve své žalobě. Pokud žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil, pro své rozhodnutí neopatřil dostatek objektivních a aktuálních podkladů a své rozhodnutí tak ve vztahu k žalobcem uváděným důvodům přesvědčivě nezdůvodnil, porušil zákon.
9. Žalobce je navíc přesvědčen, že v jeho případě neexistoval ani důvod pro procesní postup žalovaného, tj. zastavení řízení, neboť v žádosti byly uvedeny nové okolnosti a navíc v prvním případě nebyly dle žalobce dodrženy zákonné postupy v ohledu doručování písemností a on neměl možnost se s prvním rozhodnutím ve věci seznámit. Způsob vypořádání se s novými skutečnostmi pak rovněž neodpovídá povinností dle zákonné dikce.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, stejně jako na obsah správního spisu, a navrhl zamítnutí žaloby.
11. Připomněl, že žalobce podal dne 25. 10. 2017 v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod čj. OAM-889/ZA-ZA11-2017 a dne 1. 2. 2018 vydáno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, neboť v řízení nebyly shledány žádné azylově relevantní důvody, včetně politických, ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. U samotného žalobce nebyly shledány ani okolnosti odůvodňující udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona. Pokud jde o podrobnosti obsahu a průběhu tohoto předchozího řízení, žalovaný odkázal na spisový materiál k příslušnému správnímu řízení. Rozhodnutí v řízení o této první žádosti žalobce nabylo právní moci dne 20. 2. 2018 a žalobce proti němu žalobu nepodal.
12. Žalovaný dále uvedl, že nové skutečnosti, které žalobce sdělil v současném řízení, mu byly známy již v průběhu prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany a nic mu nebránilo v tom, aby je v předchozím řízení uvedl. Žalovaný má zato, že v tomto řízení bylo rozhodnuto v souladu se zákonem, nadto nově uvedené důvody označil za účelové. Žalobce je svobodný, praceschopný, bez závazků, a proto si může vytvořit svou existenci i na Ukrajině. Vazby rodinného charakteru ve smyslu zákona o azylu v ČR nemá.
13. Pokud jde o použité informační zdroje o zemi původu, žalovaný je považuje za aktuální, dostačující, zaužívané, objektivní a soudy akceptované, včetně databáze ČTK a zpráv MZV ČR. Během seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 12. 7. 2018 žalobce proti těmto informačním zdrojům nic nenamítal, využití jiných zdrojů nenavrhoval, proto námitky vůči těmto pramenům zmiňované až v podané žalobě považuje žalovaný rovněž za účelové. V žalobě ani není uvedeno, v čem konkrétně jsou informační zdroje ve vztahu k případu žalobce neaktuální, tendenční a neobjektivní.
14. K námitce, že by byl žalobce v případě návratu do země původu bez prostředků a že na Ukrajině nemá příbuzné, žalovaný konstatoval, že žalobce před vycestováním ze země původu nikdy oficiálně nepracoval, pouze příležitostně na stavbách, proto v této činnosti může pokračovat i po návratu na Ukrajinu. Ani skutečnost, že žalobce opustil Ukrajinu minulý rok, nelze dle žalovaného považovat za dlouhodobý pobyt v zahraničí, přičemž aktuální neznalost místních poměrů na Ukrajině rozhodně nelze považovat za ohrožení reálným nebezpečím vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.
15. Dle žalovaného nebylo žalobou zpochybněno napadené rozhodnutí, kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Jednání před soudem

16. Při jednání soudu konaném dne 23. 5. 2019 setrvaly obě strany sporu na svých argumentech a procesních návrzích.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Po projednání věci při nařízeném jednání dospěl soud

k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

18. Z předloženého správního spisu a údajů sdělených účastníky vyplynulo, že žalobce podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 25. 10. 2017. Ve správním spise jsou založeny zásadní podklady z tohoto prvního řízení, tj. poskytnutí údajů k žádosti ze dne 30. 10. 2017, protokol o pohovoru k žádosti z téhož dne a rozhodnutí ze dne 1. 2. 2018, čj. OAM-889/ZA-ZA11-2017, kterým žalovaný po provedeném správním řízení rozhodl o této první žádosti tak, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje (rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 2. 2018. Není sporu o tom, že proti tomuto rozhodnutí žalobce nijak nebrojil.
19. Ze správního spisu dále vyplynulo, že dne 9. 4. 2018 podal žalobce opakovanou (druhou) žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 16. 4. 2018 poskytl správnímu orgánu údaje k žádosti a stejného dne s ním byl proveden i pohovor. Jako důvod této žádosti uvedl, že je doma pronásledován a že je mu vyhrožováno. K tomu uvedl, že před cestou do ČR byl s kamarády a přítelkyní na diskotéce, tam jeho přítelkyni obtěžoval syn náměstka starosty města, žalobce se jí zastal a následně jej a jeho kamaráda začali bít. Pak napsali s kamarádem stížnost na policii, stížnost však nikdo neprošetřoval. Poté co tuto stížnost podali, začali být oba pronásledováni, a to stejnými lidmi, kteří přijížděli k žalobci domů a vyhrožovali mu. Žalobce nevycházel ven, komunikoval s nimi jeho dědeček. Kamarádu žalobce z ničeho nic shořelo auto. Dále žalobce uvedl, že navíc se do vlasti nemá kam vrátit, nemá, kde tam žít. Neví, kde žije jeho otec, neboť s ním není v kontaktu již delší dobu. K dotazu správního orgánu uvedl, že tyto důvody při své první žádosti o mezinárodní ochranu neuváděl, protože si myslel, že tento problém nemá uvádět, protože mu s tímto problémem nepomohou, že mu právník poradil, aby mluvil o armádě.
20. O této druhé žádosti rozhodl správní orgán dne 9. 8. 2018 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že žádost shledal nepřipustnou dle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona.
21. Ve správním spise jsou dále založeny listiny obsahující informace o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, které pro své rozhodování shromáždil žalovaný, a to Informace OAMP ze dne 22. ledna 2018 – Ukrajina – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, Informace MZV ČR čj. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018, Informace MZV ČR čj. 107283/2016-LPTP ze dne 25. 7. 2016, Informace MZV ČR čj. 115045-LPTP ze dne 9. 10. 2015, Výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016, Zpráva Freedom House, Svoboda ve světě 2018 – Ukrajina z ledna 2018 a Výroční zpráva organizace Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 - Ukrajina.
22. Dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dne 12. 7. 2018 dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve věci. Žalobce si vyžádal lhůtu pro doložení dokumentů na podporu svých tvrzení o pronásledování, lhůtu k tomu mu správní orgán poskytl do 31. 7. 2018, žalobce však žádné materiály správnímu orgánu nepředložil.
23. Předmětem soudního přezkumu v posuzované věci je rozhodnutí žalovaného o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. V pořadí se jednalo o druhou jeho žádost.

24. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, „*podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1*“.
25. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu „*podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*“
26. Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení (o žádosti o udělení mezinárodní ochrany) zastaví, je-li žádost nepřipustná.
27. Žalobce ve své první (tj. předchozí) žádosti o azyl ze dne 25. 10. 2017 uváděl jako důvod podání žádosti obavu z toho, že bude povolán do ukrajinské armády a že bude nucen zabíjet, že se bojí války. Dále uváděl i obecnou nespokojenost se situací na Ukrajině (jmenoval korupci a odvody na vojnu). K dotazu, zda měl na Ukrajině jiné problémy, vyjma odvodu do armády, uvedl pouze to, že je na Ukrajině těžký život, že tam není perspektiva a že mafie mezi sebou stále řeší různé konflikty.
28. Ve své druhé žádosti (tj. nynější) žalobce nově tvrdil, že je doma pronásledován a že je mu vyhrožováno soukromými osobami. K tomu popsal incident, který měl se synem náměstka starosty města na diskotéce kvůli přítelkyni ještě před svým odjezdem do ČR, kdy podal i stížnost u policie, nikdo ji však neprošetřoval a poté byl pronásledován lidmi, kteří přijížděli i k němu domů a vyhrožovali mu. Připustil, že tento důvod při své první žádosti o mezinárodní ochranu neuváděl, a to proto, že si myslel, že tento problém nemá uvádět, protože mu s tímto problémem nepomohou, že mu právník poradil, aby mluvil o armádě. Dále žalobce v této druhé žádosti zmínil, že se do vlasti nemá kam vrátit.
29. Jak je již shora uvedeno, žalovaný neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce ve vztahu k jím ve druhé žádosti uváděným skutečnostem, protože je toho názoru, že žalobce neuvedl žádnou takovou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti.
30. Krajský soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vyhodnotil žalobcem nově uváděnou skutečnost o pronásledování se zřetelem k předchozímu řízení ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany správně, když ji považoval za skutečnost, kterou mohl žalobce objektivně uvést již při podání své první žádosti, neboť mu v tom nic nebránilo. Při posuzování opakované žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany je totiž nutno mít na zřeteli, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodně neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. „*Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání*

opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65).

31. Nutno uzavřít, že důvod, který žalobce uvedl ve své druhé žádosti, nesplňuje podmínky stanovené § 11a odst. 1 zákona o azylu, a to již podmínku pod písm. a), tj. že by se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Nutno připomenout, že pro přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí být splněny podmínky obě.
32. Jak přitom vyplývá ze správního spisu, žalovaný umožnil žalobci uvést veškeré důvody, které jej k podání žádosti vedly (již i při podání jeho první žádosti), a to při poskytnutí údajů k žádosti, při pohovoru i při seznámení se s podklady, žalovaný pak vycházel z jeho výpovědi (tj. i z předchozích výpovědí při projednávání první žádosti) a rovněž ze zpráv o situaci na Ukrajině, které učinil součástí správního spisu. Pokud jde o situaci na Ukrajině, uvedl, že žalobcem nově uváděné skutečnosti se ani nijak netýkají změny situace v zemi jeho původu. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že od posouzení první žalobcovy žádosti v rozhodnutí ze dne 1. 2. 2018 do posuzování druhé žádosti žalobce (tj. nynějšího rozhodnutí ze dne 9. 8. 2018) k zásadní bezpečnostní změně situace na Ukrajině nedošlo, v tomto směru žalovaný připomněl své hodnocení zejména bezpečnostní situace na Ukrajině uvedené již v rozhodnutí o první žádosti žalobce a podpořil je příloženými zprávami o Ukrajině. Provedené dokazování proto považuje krajský soud vzhledem k uvedenému za dostačující.
33. Krajský soud vzhledem ke shora uvedenému neshledal důvodnou námitku žalobce, že v dané věci nebyl důvod pro zastavení řízení. Je běžným a v zákoně výslovně předvídaným postupem správního orgánu, že v případech opakované žádosti se zabývá nejprve posouzením její přípustnosti z pohledu ustanovení § 11a zákona o azylu, a pokud dospěje k závěru o její nepřípustnosti, řízení zastaví, aniž by rozhodoval věcně o samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud v této souvislosti žalobce současně obecně namítal i to, že v prvním jeho případě nebyly dodrženy zákonné postupy při doručování písemností a že neměl možnost se seznámit s prvním rozhodnutím ve věci, nutno připomenout, že rozhodnutí správního orgánu o první žádosti žalobce je pravomocné a že proti němu, ani proti tvrzenému nesprávnému procesnímu postupu při jeho vydání, žalobce nikterak nebrojil. Nemůže tak však činit až nyní v rámci žaloby proti jinému rozhodnutí žalovaného o jeho další žádosti.
34. Krajský soud nemohl přisvědčit ani námitkám, že se žalovaný měl vypořádat s tvrzeními žalobce o tom, že mu v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí újmy z důvodu aktuální neznalosti místních poměrů v důsledku dlouhodobého pobytu mimo území Ukrajiny, a že bude vystaven situaci, kdy bude v zemi původu zcela bez prostředků a že tam nemá žádné osoby, na které by se mohl obrátit, nutno předně uvést, že hrozbu újmy z důvodu neznalosti místních poměrů na Ukrajině žalobce ve správním řízení vůbec neuváděl. Navíc jeho pobyt mimo vlast od října 2017 do srpna 2018 nelze považovat za dané situace za natolik dlouhodobý, že by mu z takového důvodu mělo hrozit nebezpečí újmy, ostatně tuto tvrzenou újmu ani nespecifikoval. Pokud jde o výtku, že bude vystaven situaci, že bude bez prostředků a že nemá na Ukrajině na koho se obrátit, nutno připomenout, že žalobce při pohovoru dne 30. 10. 2017 uváděl, že na Ukrajině pracoval příležitostně na stavbách a že má na Ukrajině babičku, dědečka, tetu s dětmi a další příbuzné babičky a dědečka. Neobstojí ani výtku, že žalovaný nevzal v úvahu žalobcovy

vazby v místě jeho pobytu na území České republiky vybudované po dobu pobytu. Nejenže o žádných takových vazbách žalobce v průběhu správního řízení nemluvil, ale tyto skutečnosti ani nejsou pro posouzení nyní projednávané věci nijak relevantní.

35. Nad rámec uvedeného krajský soud poznamenává, že celkově neuspokojivá sociální či nepříznivá ekonomická situace v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu rozhodně nespádají pod azylově relevantní důvody. Mezinárodní ochrana je totiž výjimečným právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
36. Žalovaný nemohl pochybit ani tím, že se, jak namítal žalobce, ve svém rozhodnutí nevypořádal s otázkou životní situace lidí, kteří patří mezi politické odpůrce systému a mezi které by byl v případě návratu zařazen. Žalobce totiž vůbec neuváděl nic v tom smyslu, že by byl politickým odpůrcem systému, ani že by byl vůbec nějak zásadně politicky aktivní a není proto zřejmé, proč by v případě návratu měl být za takovou osobu považován. Při žádné své výpovědi nikdy neuvedl, že by vyvíjel nějakou činnost k uplatnění politických práv a svobod, či že by byl pronásledován pro zastávání nějakých politických názorů ve vlasti.
37. K podkladům shromážděným žalovaným v průběhu správního řízení žalobce namítal, že jsou tendenční a neobjektivní. To však ve správním řízení vůbec nenamítal (přestože byl se všemi podklady podrobně seznámen) a až v žalobě jim vytýkal obecné zaměření, neobjektivnost a neaktuálnost. Krajský soud ani této námitce nepřisvědčil, neboť informace o zemi původu žalobce (shora vyjmenované), které žalovaný založil do správního spisu, shledal objektivními, transparentními i aktuálními v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný postupoval zcela v souladu s ustálenou judikaturou, podle níž *„při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Azs 55/2008-71). Žalovaný takové v praxi obvyklé podklady, mezi které patří právě informace nevládních organizací působících na poli ochrany lidských práv (zde zprávy Freedom House a organizace Amnesty International), aktuální informace z databáze ČTK či informace Ministerstva zahraničních věcí, použil. Pokud žalobce upozornil rovněž na absenci zprávy Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, neuvedl, co z této absence pro případ žalobce dovozuje. Krajský soud tedy opakuje, že podklady shromážděné žalovaným v této věci považuje pro posouzení situace žalobce za daného stavu za zcela dostatečné.
38. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Závěr a náklady řízení

39. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch,

nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu ani nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

41. Žalobci byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta v jím vyúčtované výši podle ustanoven § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za tři úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné doplnění žaloby a účast u jednání soudu), tj. 9.300 Kč, a tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 900 Kč. Celkem se tedy ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 10.200 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 23. května 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně